

5. Maj. 5. Marts. 2 Måneder.

For blot 2 måneder siden var vi samlet for at fejre Fars 80-års fødselsdag. Hvor var det en lykkelig dag. Far var glad og smilende, frisk i replikken og hell sig selv lig, som vi ønsker ham tilbage gennem mange mange ~~og~~ gode og lyse år. For lyse og glade og gode var de jo — som Far selv. Han skuffede ikke med sin godhed. Han gjorde blot de gode ting, næsten iindseelig, som om han var generet ved at være god.

~~For~~ Vi havde den lykke for 2 måneder siden at få lov til at takke ham for lidt af alt det gode, han havde gjort mod os børn. Og dag synes jeg blot de ord alligevel var så fattige. Ord er så nemme, så lette. Man løfter en byrde fra sit sind med ord. Man betaler en gæld, som

ikke kan bedales, med ord. Og så kommer døden — og man står tilbage og synes, at man slet ikke fik sagt noget af det, man allvinderst følte. Den allersidste gang jeg var sammen med Far — da han var helt ukendelig efter 2 måneders lænede sygdom, da al kraft var tappet af ham — da tog han min hånd og sagde: Er der ikke noget, du har at sige mig? Jeg vil aldrig glemme det øjeblik. For jeg havde ingen ting at sige ham. Jeg kunne ikke finde de sidste sine ord, der måske kunne have hjulpet ham i hans sidste usomme dage og timer, timer hvor usomheden ikke længer er somhed, men en grænse og frøende fjende. — Jeg havde ingen ord, der kunne hjælpe ham. Men han havde dem selv. Skønt han på det tidspunkt næsten

ikke havde kræfter til at gøre ordene, så sagde han højt og forunderligt klart og tydeligt: Gretke, men forstår mig.

Tak, Far, fordi du sagde de ord; thi skabte var dig og os borte så nådig, at det netop var Gretke, du fik lov at holde i hånden de sidste svære minutter, for livets lys for vedse stukkedes. Tak, Gretke, fordi du var hos ham, også i hans sidste tunge timer.

Tak, allesammen, som hver især var med til at mitte alderdommens byrde for ham. Det vil være forkert af mig at nævne navne. Men han ville til os, hvordan du og jeg havde glædet ham med det og det. Han var dybt taknemmelig og glad, når nogen i ord eller handlinge

viste ham, at han ikke var glemt
og isoleret derude på Aldersrø.

Thor var det for øvrigt tydeligt
for Far, at han ville leve sine sidste
år derude. Allerede Thor og Far på
os borte. Givet ville han sige mod
~~Thor~~ som gengæld. "Behold I jeres, jeg
har nok i mit", jeg har det bedst,
når jeg klarer mig selv", sagde Far altid.
Og på tilføjede han med et fløjteligt
Tonefald: "Og skulle det skrive, så
kan du altid gå"

For 2 måneder siden havde vi
lykkeligt til at sække Far, fordi han
og Thor vidde deres liv til, at vi
borte skulle få det godt, takkede
ham, fordi han ofrede landmands-
livet for en til tiden strals tilværelse
med mandskande i Svendborg, for at
vi kunne få en god skolegang.

Men har vi takket nok — får vi
noget sinde sagt tak nok.

Tak, Far for alt, hvad du ofrede,
for alt hvad du gav, og for alt
hvad du gjorde mod os børn.

Det være det minde!